„Peedu, ma igatsen väga Mari järele!“ ohkas Malle.

„Usun seda, õeke. Ma olen sellest juba palju mõelnud, kuidas küll pääseda siit maa peale. Enne kevadet ei ole küll vist mingit lootust.“

„Kui kurb,“ arvas Malle.

„Mida te nii väga muretsete?“ küsis vanaema nukkudelt.

„Igatseme endi kodu ja Mari järele!“ sosistasid nukud.

„Ma olen sellele juba mõelnud,“ ütles vanaema. „Kui tahate, siis võite kohe teele asuda, sest aeg on selleks väga kohane.“

„Kallis vanaema, meie ei oska tagasi reisida,“ olid nukud hädas.

„Küll ma selle eest juba hoolitsen. Itsi, tule mu juurde!“ hüüdis vanaema. Kiiresti roomas vihmuss nukkude juurde.

„Tule minuga kaasa saatma nukkusid üles lossi,“ ütles vanaema.

„Jah, vanaema,“ oli Itsi kohe nõus.

„Kas me võime printsesse jumalaga jätta?“ palusid nukud.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 112